

Η Φ Υ Σ Ι Σ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ—ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ—ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ Ξεωτερικού φρ. 12.— Έξωτερικού φρ. 15.</p>	<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ Φ. Ρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ</p>	<p>ΓΡΑΦΕΙΑ Όδου Μαυρομυλάκη αρ. 164. Έναντι Χρηματου</p>
<p>ΕΤΟΣ Δ ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β.</p>	<p>ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ: 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1900</p>	<p>ΑΡΙΘ. 25</p>

Η ΕΚΚΥΒΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Ός ανηγγείλαμεν έν προγενεστέροις φύλλοις τής «Φύσεως» έγένετο τή 1η Φεβρουαρίου παρελθόντος έν τοις γραφείοις ήμών ένωπιον επίτροπής έκλεγείσης μετα-ξυ τών προσελθόντων συνδρομητών μας, ή εκκύβευσις τών λαχείων τής «Φύσεως» καθ' ήν οι κάτωθι άναφερόμενοι 200 αριθμοί κερδίζουσι τά έπόμενα αντικείμενα, ήτοι :

Ό 1ος αριθμός 1215 του έν Κωνσταντινουπόλει συνδρομητού μας κ. Δ. Περδίκη, κερδίζει τό χρυσούν ώρολόγιον.

Ό 2ος αριθμός 916 του έν Πειροίει συνδρομητού μας κ. Σ. Στάμου, κερδίζει τό όπισθογεμίς όπλον.

Ό 3ος αριθμός 4160 του έν Αθήναις συνδρομητού μας κ. Σ. Δρακάκη, κερδίζει τό πολύκροτον.

Ό 4ος αριθμός 1063 του έν Αθήναις συνδρομητού μας κ. Κ. Βενιζέλου κερδίζει τήν συσκευήν τής τραπέζης.

Ό 5ος αριθμός 499 του έν Καρύστου κ. Όθ. Παλιούρη, τό ώραϊον μελανοδοχείον.

Ό 6ος αριθμός 3027 του έν Θεσσαλονίκη κ. Β. Σαρρση τήν έλαιογραφίαν.

Ό 7ος αριθμός 1525 του έν Σμύρνη κ. Κ. Βλαχοπούλου, τά δίοπτρα του θεάτρον.

Ό 8ος αριθμός 3068 του έν Τριπόλει κ. Ν. Βαρελίδη τό βαρόμετρον.

Ό 9ος αριθμός 2944 του έν Όδησσώ κ. Κ. Καραστάμου, τό θερμόμετρον.

Ό 10ος αριθμός 1179 του έν Αδριανουπόλει κ. Γεωργ. Νίκα, τό λευκώμα.

Ό 11ος αριθμός 2325 του έν Μενούφ κ. Ν. Μ. Νικολοπούλου, τό μελανοδοχείον.

Ό 12ος του έν Πάτραις κ. Β. Βαχλιώτη, τό έξυπνητήριον.

Ό 13ος αριθμός 175 του έν Μασσαλία κ. Ν. Βαλαφρίτου, τό άρρητον αντικείμενον.

Ό 14ος αριθμός 3026 του έν Σμύρνη κ. Βασ. Νικολοπούλου, τό γαλλο-έλληνικόν λεξικόν.

Ό 15ος αριθμός 2846 του έν Αλεξανδρεία κ. Σπ. Φαρφούτη, τό κομψοτέχνημα.

Ό 16ος αριθμός 983 του έν Νεαπόλει κ. Δ. Καταϊκα, τά έργα του Τουλίου Βέρν.

Ό 17ος αριθμός 408 του έν Χαλκίδι κ. Κ. Βαμβακούλα, τόν Έρμην του Πρασιτέλους.

Ό 18ος αριθμός 2723 του έν Γαλαζίω κ. Στ. Φερεντινίου, τήν εικόνα του Παρθενώνας.

Ό 19ος αριθμός 308 του έν Τύνιδι κ. Χαρ. Τριανταφύλλου, τήν Ιστορίαν τής Ελλάδος.

Ό 20ος αριθμός 3274 του έν Μεσολογγίω κ. Γ. Κανάκη, τήν λυχνίαν.

Οι δέκα έπόμεινοι αριθμοί 705, 3225, 2894, 3063, 3032, 2299, 907, 1459, 596, 1847, κερδίζουσι ανά έν κρουσταίλιον μελανοδοχείον.

Οι δέκα έπόμεινοι 1036, 190, 2993, 2321, 719, 2981, 4783, 3070, 516, 3028 κερδίζουσι ανά έν κονδυλομάχαιρον.

Οι δέκα έπόμεινοι αριθμοί 1142, 2280, 5921, 2982, 1792, 4135, 1152, 4018, 3072, 4093 κερδίζουσι ανά έν χρυσόδειτον ιστορικόν βιβλίον.

Οι 50 έπόμεινοι αριθμοί 1644, 3050, 1596, 149, 2930, 799, 3948, 743, 1399, 797, 146 3049, 3129, 193, 2047, 1118, 3060, 2416, 193, 2299, 2845, 3638, 89, 2765, 3642, 2661, 2014, 465, 2940, 2330, 2993, 2708, 2861, 744, 2704, 2828, 2832, 3083, 143, 3083, 2976, 1157, 2872, 3944, 2695, 789, 2869, 54, 469, 3891, κερδίζουσι ανά μίαν φωτογραφίαν.

Οι 50 έπόμεινοι 72, 2923, 504, 2026, 2491, 2642, 2718, 19, 2722, 934, 1752, 47, 2907, 1108, 2965, 2273, 683, 81, 104, 4015, 56, 1116, 779, 2829, 2287, 2716, 2820, 106, 3018, 2954, 2802, 2619, 84, 2281, 864, 2664, 1514, 2283, 2645, 83, 3702, 2312, 3233, 2960, 49, 1703, 2648, 443, 2040, 121 κερδίζουσι ανά έν αντικείμενον άξίας 5 δρ. κατ'έκλογήν του κερδιστάτος.

Και οι τελευταίοι έπόμεινοι 50 αριθμοί 2327, 1467, 2794, 3302, 2698, 1267, 2671, 2701, 3025, 3017, 572, 87, 2933, 2286, 2073, 2282, 2865, 2351, 2929, 2284, 3842, 2699, 2752, 3764, 3356, 492, 2285, 172, 2966, 2864, 85, 2942, 487, 2798, 1996, 94, 1965, 76, 1563, 2355, 3129, 518, 2917, 2608, 16, 2860, 2919, 41, 3053, 699 κερδίζουσι ανά έν αντικείμενον τής έκλογής μας.

Παρακαλούνται οι έν Αθήναις, Πειραιεί και του έξωτερικού έκδοσαντες συνδρομηταί μας νά λάβωσι τά κερδηθέντα εκ του γραφείου μας.

Είς δέ τους έν τώ έξωτερικώ διαμένοντας θά σταλώσι τή ήμετέρα φροντίδι.

Εκ τής Διευθύνσεως.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΕΠΙ ΟΜΗΡΟΥ

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ πολιτισμὸς ὑπῆρχεν ἐν τελείῳ-
τητι, ἀναλόγως τῶν τότε μέσων.

Ἡ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ ἐμφανίζεται ἐκ τοῦ τρόπου
τοῦ ζῆν, τοῦ συμπεριφεροῦσθαι καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν εὐ-
γενῶν αἰσθημάτων.

Ἐργῶν εἰς ὕψιλός τραπέζας, κομψῶς καὶ πεποικιλμένας
διὰ γλυφῶν (σκυλισμάτων), παρεκλήθητο δὲ ἐπὶ ἐδρῶν ὠραίων.

» . . . παρὰ δὲ ζεστήν ἰτάνυσσε τραπέζαν.
(Ὀδ. P. 94, H. 175, A. 55 καὶ ἀλλαχού)
» αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἶσαν ἄγων. . .
» καλὴν, δαιδαλον.

(Ὀδ. A. 130).

Αἱ Τράπεζαι τῶν προσέτι εἶχον φύλλα, ὡς τὸ πρὶν καὶ
νῦν παρ' ἡμῶν καὶ ἵνοιγον ταῦτα.

Περὶ τὸν παρὰ τὰς ἑδρας (θρόνους) ἀργυρᾶς τραπέζας
μικρᾶς καὶ κἀνεα (κάνιστρα) γρησᾶ, ἐνθα ἦτο ὁ πρὸς βρῶσιν
ἄρτος.

» ἡ δ' ἑτέρα προπέραθε θρόνον ἰτίαινε τραπέζας.
» ἀργυρᾶς, ἐπὶ δὲ σρι τίθει χρῆσα κἀνεα.
(Ὀδ. K. 354).

Ἡ πρὸς βρῶσιν ἐπιτήρησις, ἢ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ταμεί-
ου τῆς οἰκίας (καλερίου) ἔχουσα, ἐλάμβανε τὸ κἀνεστρον
καὶ εἴθετε ἐκάστου τὸν ἄρτον, ἦτο δὲ αὐτῆ ἡ καθαρωτέρα, καὶ
ἐκαλεῖτο τιμητικῶς ὄχι κυρία ταμία, ἀλλὰ σεβαστή (αἰδοίη.)
αὕτη ἔθετο πολλὰ φαγητὰ πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν συνδαιτη-
μόνων.

» παρὰ δὲ ζεστήν ἰτάνυσσε τραπέζαν.
» σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα.
» εἶδατα πόλλ' ἐπιθείσα χαριζομένη παρόντων.
(Ὀδ. P. 93, H. 174, A. 54 καὶ ἀλλαχού).

Ἐθετο ἐπίσης ἐπὶ τῆς τραπέζης ὄπτα (ψητὰ) κρέκτα
καὶ διάφορα φαγητὰ, ἅπαντα ἁμῶν καὶ ὄχι ὡς νῦν ποιοῦσιν
ἀνὰ ἐν, ἵνα ὁ ἐσθλὸν βλίπῃ τὸ ἀρέσκον. Οὕτω γίνεται καὶ
εἰς τὰ θριὰ χωρία τῆς Ἀραβίας.

Ἡ καθαρότης τῶν τραπέζων, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἀντι-
κειμένων, διὰ τὸ φαγητὸν, ἦτο ἀπαραίτητος φροντίς καὶ
ἰγένετο πάντοτε ἐνώπιον τῶν συνδαιτημόνων, ἵνα μὴ ὑπο-
πτεύωνται. Τὰς τραπέζας εἰς ἐκαθάρζον διὰ σπόγγων, διὰ
δὲν ἐκάλυπτον αὐτὰς διὰ μίσου (τραπεζομανθύλου).

» οἱ δ' αὐτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
» νίζον, καὶ προτίθεντο.
(Ὀδ. A. 111).

» . . . αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας.
» πάσας ἀμφιμάσασθε, καθάρζοντες κρατῆρας,
» καὶ δίπτα ἀμφικύπελλα τετυγμένα.
(Ὀδ. Y. 151).

Τὸν οἶνον πάντοτε ἴπινον κεκραμμένον ὄηλ. μετὰ ὕδατος.
» κήρυκας δ' αὐτοῖσι καὶ ὄρηροῖς θεράποντες,
» οἱ μὲν κρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρατῆρσι καὶ ὕδωρ,
(Ὀδ. A. 109).

Ἐπινον δὲ αὐτὸν μὲ ποτήρια (κύπελλα) ἀποτελοῦμενα
ἐκ δύο ταιούτων ἀντεστραμμένων, ὄηλ, ἀμφικυπέλλων, καὶ
διὰ τοῦ ἐνδὲς ἔπινον οἶνον, διὰ δὲ τοῦ ἄλλου ὕδωρ, ἦσαν δὲ
χρῆσά καὶ ἄργυρα.
» παρὰ δὲ σρι τίθει χρῆσα κύπελα.
(Ὀδ. A. 142).

Διότι τότε ἡ ὕδωρ ἦτον ἀγνωστος καὶ διὰ τοῦτο τὰ
τοιαῦτα ὡς καὶ ἄλλα σκεύη κατεσκευάζοντο ἐξ ἀργύρου ἢ
ἐκ χρυσοῦ. Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι ὁ χρῆσος καὶ ὄρηρος ἦτο
κόλιος. Ἐκαστος εἶχεν ἴδιον ἀμφικυπέλλον ἐν τῇ τραπέζῃ.

Περὶ τὴν καὶ μαχαίρια δὲν μετεχειρίζοντο. Τούτων δὲ χρῆσις
ἰγένετο τὸ πρῶτον ἐν Ἑυρώπῃ πρὸ 300 περίπου ἐτῶν. Ὄστε
τότε ἔτρωγον διὰ τῶν χειρῶν, πρὸ δὲ καὶ μετὰ τὴν τρά-
πεζαν ἔπιπον ταῦτας διὰ μίσου τῶν ὑπηρετῶν, χυνάντων
τὸ ὕδωρ (χέρνιβα καλούμενον).

» χέρνιβα δ' ἀμφίποδος προχῶν ἰπέγευε φέρουσα
» καλῇ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυροῦ λίθου,
» νίψασθαι.
(Ὀδ. O. 135).

Ὁ Ὅμηρος οὐδαμῶς ἀναφέρει, ὅτι ἰσογγίζοντο διὰ προ-
σοφίῳ. Ἀλλὰ κατόπιν τοιαύτης τάξεως καὶ λεπτότητος,
ἔπειτα ὅτι εἶχον τοιαῦτα καὶ χειρομακτρα, ἐκ λίθου ἢ ἐκ μαλ-
λίων, διότι ὁ βαμβακὴς ἦτον ἀγνωστος, καθὼς οὗτος εὐρέθῃ
κατὰ τὸν μεσαιῶνα, ὅτε ἰγένοντο καὶ τὰ βαμβακερὰ ἐνδύ-
ματα. Ἐν τῇ τραπέζῃ ὠρίετο ἡ θέσις ἐκάστου καὶ δὲν ἐπε-
τρέπετο νὰ καθῆσθαι ὁ δαιτημὸν εἰς ἄλλαν τοιαύτην.

Ἐκ τῶν ρηθέντων συνάγεται, ὅτι οἱ τότε εἶχον καὶ μα-
γάλην καλοισθηρίαν καὶ φιλακαλλίαν.

Ἀπαίρεται ἐκ τοῦ τῆς νῦν ἐποχῆς πολιτισμοῦ τὰς ἐφευ-
ρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῶν βιωτικῶν
ἐπιστημῶν, τῆς φυσικῆς, τῆς χημικῆς καὶ τῆς μηχανικῆς
καὶ θέλητε εὐρεῖ κατ' ἄνωγαν τὸν τρόπον τοῦ ζῆν. Δὲν εἶχον
οἱ τότε ἐπινοήσις τὰ μαχαιροπονητὰ, τὰ πινάκια, τὰ βαμ-
βακερὰ καὶ τὰ μεταξωτὰ κλπ. ἀλλὰ θέλητε εὐρεῖ πολὺ βελ-
τίονα τὰ τότε. Ὅ,τι τότε ἰγνώριζον, τὸ εἶχον τελειοποι-
μένοι, τὰ εὐρέθησαν δὲ ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν ἐν Τρωαδί, ἐν
Μυκῆναις καὶ ἀλλαχού, μαρτυροῦσι περὶ τούτου.

Ἀσ.

ΕΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΩ

ΕΝ ΟΡΑ' ΚΑΤΑΓΙΓΙΟΣ

- Κύριε . . .
- Τι τῆρι :
- Οὐδέποτε θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀναχωρήσωμεν ἁμῶν !
- Διατί ;
- Τὸ ἀέριον εἶναι πολὺ βαρὺ καὶ τὸ ἀερόστατον δὲν θὰ
δυνηθῇ νὰ μᾶς ἀνασῆρῃ !
- Λοιπὸν, θὰ φύγω μόνος !

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ βραχὺς διάλογος, ὁ γενόμενος τὴν 21
Σεπτεμβρίου 188. . . ἐς τὴν πλατείαν Θαδῶρ, ἐν Ρένικις,
μεταξὺ τοῦ ἀεροναύτου Ἰοβίου, καὶ τοῦ προστατευομένου
τοῦ Λέοντος Δόρστ, ὅστις ἐμελλε νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ ἀε-
ροστάτου αὐτῆν τὴν φορὰν μετὰ τοῦ κυρίου του.

Ὁ «Σημαφόρος» ἔρχον ἀερόστατον χωρητικότητος ἑπτα-
κοσίων κυβικῶν μέτρων, ἰταλαντεύετο εἰς κῆπον, ἐν ᾧ μέγα
πλῆθος περιέργον τὸ θάμνωμα. Ἐν τινὶ δὲ κερὰς δένδρου-
στοιχίᾳ, ἢ μουσικῇ τοῦ πυροβολικοῦ ἀνέκρουσε τὸ Ἰνδικὸν
ἐμβατήριον, καὶ ὁ κρότος τῶν ὄργάνων παρωμοιάζε πρὸς
ἦχον φύλλων δένδρων θουομίνων.

Οἱ δύο οδοὶ ἀεροπόροι ταχέως ἀπηλευθέρωνον τὸ σκάφος,
καὶ τὸ καλοκαίριον ὄρασμα ἤρκετο ἀνορθωμένον ἀνεπα-
ισθῆτως. Μετ' ὀλίγου δὲ, καθ' ἣν στιγμὴν ἰσημαίνε ἡ τε-
τάρτη ὄρα, ὁ «Σημαφόρος» ἐντελῶς ἐλευθέρως, ἐφίρτο τῆδε
καεῖσε ὑπὸ τῆς αἴρας. Τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα.

Ὁ οὐρανὸς ἦτον αἰθριότατος, ὁ δὲ ἥλιος καυστικός καὶ αἱ
ἀκτίνες διερχόμεναι διὰ τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων ἀπε-
τίλουν ποικιλοχρόμας ομίαι ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ. Πρὸς βορρᾶν
δὲ μόνον λευκὰ τινὰ νεφύρια ἀνάλισσοντο ἐλαφρῶς ὡς βαμ-
βακερὰ ὄρασματα. Αἱ συνεπτυγμέναι δ' αὐτῶν πτυχᾶι,
ἔιδον ἀφορμὴν εἰς σκέψιν περὶ τῆς εὐθείας ἢ οὐ τοῦ καιροῦ.

Ὁ Ἰόβιος, ὁ ἀρχιεραυτῆς, ἐπήδησεν τότε ἐντὸς τοῦ σκά-
φους, ὁ δὲ μαθητὴς τοῦ Ἰοβίου παραπλευρῶς αὐτοῦ.
Ἐντὸς ὀλίγου ἡ ἰσορροπία τοῦ σκάφους ἀπετέλεισθη.

— Δύσατε τὰ πάντα ! λέγει ὁ Ἰόβιος σιγαλῇ τῇ φωνῇ
πρὸς τοὺς περιετοιγοῦντας αὐτὸν.

Οἱ ἰργάται ἤνοιξαν τὰς χεῖρας καὶ τὸ ἀερόστατον ἀνῆλθεν
εἰς τὸ κενόν.

Τὸ ἀερόστατον ἀνῆρχετο πλαγίως καὶ εἶχεν ἤδη διέλθει
την κορυφὴν τῶν παρεκκείμενων καστοναεῶν, ὅτε αἱ ἐκκενῆσαι
τοῦ πλῆθους καὶ ὁ ἀρμονικὸς ἦχος τῆς στρατιωτ. μουσικῆς
ἤκουετο ἐπὶ ὑπὸ τὴν κολύττητα τοῦ σκάφους, κάτω τοῦ
ὁποῖου ὁ ὄριον ἐμεγαλύνετο καὶ ἡ πόλις ἀπαμακρύνετο.

Ὁριος ὁ Ἰόβιος ἐπὶ τοῦ κλωβοῦ εἶκτε τὸν πῆλον του
διὰ τῆς τεταμένης χειρὸς του, ἐνῶ ὁ Δόρστ ἐχαίρετα διὰ τοῦ
ρινομάκτρου του τὸ βαθυμῶδον ἑξαφανιζόμενον κάτω πλῆθος.

Μετὰ τινος στιγμᾶς ὁ Ἰόβιος ἐκάθισεν ἐντὸς τοῦ μικροῦ
σκάφους τῶν.

— Δαιμόν, λέγει πρὸς τὸν βοηθόν του, τί εἶλεγ, ὅτι δὲν
θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀναχωρήσωμεν ἁμῶν !

— Πῶς τὸ ἤθελαι, ἅπαντ' ὁ νῆος, ἐγὼ, δὲν ἔχω ἀκόμη
συνείδησις.

Ὁ Ἰόβιος ἔρχετο νὰ τακτοποιῇ τότε τὰ πάντα ἐντὸς
τοῦ σκάφους. Ἐτοποθίθη δὲ μετεωρολογικὰ ἐργαλεῖα
ἐπὶ τῶν ἐπὶ τούτῳ ἀνηρημένων σχοινίων καὶ ἐμίτρησε τοὺς
περίουκους τῆν ἄμικρον σάκκων.

— Ἐκατὸν κοί' ἄμμου, λέγει χαριέντως ἐγειρόμενος, θὰ
δυνηθῶμεν νὰ κάμωμεν ὠραῖον ταξίδιον. Καὶ εἰὰ νὰ κά-
μωμεν ἀρχὴν, θὰ ἀνέλθωμεν ὀλίγον. Μόλις εἴμεθα εἰς τε-
τρακοσίων μέτρων ὕψος.

Ὁ Δόρστ, ὅστις ἐβλῆμαξε τὸ παμμέγεθες πανόραμα τῆς
πόλιος, ἦς αἱ στίγμαι ἔρουγον μίσην τοῦ ὄριοντος, καὶ τοὺς
ἀγρούς, εἰνεῖς ἰσρασιζέον καὶ ἔχοντο, ἠγέρθη τότε καὶ
αὐτός.

— Ὅχι, πολὺ ὑψηλὰ, ἀπεκρίθη μὲ ὕφος κάπως στα-
θερὸν, ὁ καιρὸς τείνει εἰς τὴν κακοκαιρίαν καὶ δὲν πρέπει νὰ
κάμωμεν καμμίαν ἄνοιξιαν.

— Βεβαίωτατα, ὑπέλαθεν ὁ ἀεροναύτης, μὲ ὕφος ἀγέ-
ρωχον, ἀνερχόμενος θὰ διέλθωμεν ἀνωθεν τῆς καταγιγίος.

Καὶ λέγων ταῦτα, ἐκίωσεν ἓνα σάκκων ἄμμου, κάτω
τοῦ σκάφους.

Καθ' ἣν ἐποχὴν, συνίθη τὸ δραματικὸν ἐπεισόδιον, οὗτινος
ποιούμεθα τὴν ἀφήγησιν, ὁ Ἰόβιος, ὁ τολμηρὸς αὐτοῦ Ἰόβιος
ἦτο ἡλικίας πενήτηκοντα ἐτῶν, βαμάλιος καὶ εὐδὸς ὡς ὄριος.

Ὁ δὲ μαθητὴς αὐτοῦ ὁ Λέων Δόρστ, ὅστις κατὰ πρότερον
φορὰν ἀνῆρχετο ἐπὶ ἀερόστατον κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν,
ἦτο μέλις δεκαοκταετῆς καὶ νέος ὄχι πολὺ τολμηρὸς. Ἐφα-
νίτο δὲ λυπημένος διὰ τὸ τάλμημά του καὶ ἀποτεθαρημένος
ἀκίαντος τοῦ θεάματος, ὅπερ τῷ παρουσιαζέτο νὰ θαυμάσῃ.

Τὸ ἀερόστατον ἀφῶ ἠλαφρώθη, ἀνυψώθη εἰς, ἔρχετο ὄ-
ψος. Εὐρίσκατο ἄδη ἐν κυανῇ θάλασσῃ καὶ εἰσχιζέ ἀκί-
πως τὸν διαφανῆ αἶρα. Εἶχε φθάσει ἤδη εἰς χιλίων ὀκτα-
κοσίων μέτρων ὕψος.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο βαρεῖα καὶ τὸ ἀερόστατον ἔβαινε
βραδέως. Ὁ Ἰόβιος ἐξήταξε τὰ ἐργαλεῖα του, καὶ τὸ μὲν
βρομέτρονον εἰκόσιν ἐκπὸς ὀκτὸ βαθμῶν ἐκατοσταθμῶν,
τὸ δὲ βροχόμετρονον εἰκόσιν πέντακοσίων πενήτηκοντα
χιλιόμετρων. Εἰς τὸν ὄριον τα τὰ γαλακτοειδῆ νέφη ἐξο-
γυῖοντο καὶ ἐκκενῶντο, λαμβάνοντα φαῖον χρώμα, πρὸς τὸ
Νοτιο-ἀνατολικὸν δὲ μέρος ἀτμῶς θερμῶς ἠμπόδιζε νὰ δι-
ακρίνη τις τὰ περικεῖρα.

Ἄλγος ὁ Δόρστ, ὅστις ἐπράσχε εἰς τὸν παρεκκίον ἦχον
ἤγειρε πεφοβισμένως τὴν κεφαλὴν.

— Ἀκούω κεραυνούς, λέγει.
— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἀκούω, ἐπανέλαθεν ὁ Ἰόβιος.

Παρατηρῶ μέλιτα, εἰς ὁ κεραυνὸς μᾶς ἐλακε ἀποχέ-
μεθα ὑπερᾶνω αὐτοῦ !

Ὁ Ἰόβιος ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις μὲ
ἄθος πολὺ εὐθόμον. Καὶ ὄντας ἐπὶ ἐφοβίῳ τὴν καταγιγίαν,
δυνάμενος ν' ἀνέλθῃ ἀνωθεν τῶν ἠλεκτριζομένων νεφῶν, δυ-
νάμει τῆς ἀνυψωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως. Ἄλλως τε δὲν ἦτο
ἡ πρώτη φορὰ, ὅπου συνηγάτο μετὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐν
μέσῳ τῶν νεφῶν. Ὁ οὐρανὸς ἐσκοτίετο βαθυμῶδον πρὸς ἀνα-
τολάς. Ὁ δὲ κεραυνὸς, ὅστις ἀποκόρησε τότε ἔβροντα, ἐπλη-
σίαζεν ἐπὶ μᾶλλον αὐτοῦς.

Ἄλγος ψυχρὸς ἀνὴρ καθίστατο αἰσθητὸς, τὸ δὲ ὄρασμα
τοῦ Σημοφόρου ἐκαμὲ πτυχῇ καὶ ἐκρότησε.

— Προσοχὴ εἰς τὴν πύκνωσιν ! λέγει ἀπλῶς ὁ Ἰόβιος,
ἐκκενῶν ἐν ταῦτ' ὀσάκων ἄμμου. Καὶ σὺ, λέγει πρὸς τὸν
Δόρστ, καταβίβασον τὴν ἀγκυραν.

Ὁ Δόρστ ὑπέκουσε καὶ ἔφρασε νὰ καταπίσῃ τὸ ἀγκύριον,
τοῦ ὁποῖου τὸ σχοινίον ἦτο ἰτυλιζόμενον εἰς ἕμμα. Ἠλάττωσε
εἰτα τὴν ταχυτητα τοῦ ὄρηγου, κατὰ τὴν ὁδοῖσαν αὐτῷ
διαταγῇ καὶ ἐκάθησε πάλιν εἰς τὴν θέσιν του.

Τὸ ἀερόστατον κατήρχετο ταχέως καὶ ὁ θελὸς κινεῖς ἀε-
ριου, ἐφίρτο τῆδε καεῖσε ὑπὸ τὸ ἀέριον, πληττόμενος ἐν
τῇ δικτύῳ. Χέρις ὄριος εἰς τὴν κένωσιν εἰς ὀσάκων ἐπὶ
ἀμμου, τὸ ἀερόστατον ἐπανέλαθε τὴν ὄριοντιον αὐτοῦ πο-
ρείαν.

Εὐρίσκατο τότε εἰς ὀκτακοσίων μέτρων ὕψος, ἀπὸ τῆς
ἐπιφανείας τοῦ ἰσθμοῦ.

Τὴν σκιερὰν πύκνωσιν, ἣτις ἐκαλύπτε τοὺς ἀγρούς τῆς
γῆς, διεδίχθη αἰφνης σκοτεινὸν πῆλον νεφῶν, μελανοῦμενον
βαθυμῶδον καὶ ὅπερ ὀλιγον ἐξηκολούτο ἐπὶ τῆς γῆς.

— Ἀναντιρρήτως, ἐμορμόβουν ὁ Ἰόβιος, μετὰ τινος ἀνα-
συχίας, πρέπει νὰ διέλθωμεν ἐκεῖ ἀνωθι, πρὶν ἢ αἱ ἐκκενῶ-
σις αὐταῖς τῶν νεφῶν πείσωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μᾶς !

Καὶ λέγων ταῦτα ἀφῆρσε ἕτερον ἕμμα τοῦ Σημοφόρου,
ὅπερ ἔρριψεν εἰς τὸ κενόν.

Τὸ ἀερόστατον μόλις εἰσῆρχετο ἐν μέσῳ τῶν πύκνων να-
φῶν, ὅτε αἰφνης φοβερὸς κεραυνὸς ἐλαμψε τὰ περίε σκιε-
ρινὰ καὶ τρομερὰ μέρη ὀμοβροντία δὲ ἔσσειε τὸ ἀπείρατον
κίετον χάος.

Ὁ Δόρστ, ἄρρηκ κραυγῇ τρέμου.

— Θὰ βροχῶμεν ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰόβιος, διότι ἔβραδύναμεν
καὶ τώρα βεβαίως φοβόμην, μὴ δαχθῶμεν καὶ κἀτι ἄλλο
περισσότερον ἀπὸ ζεστον νερόν !

Καταληθῆς μεταξὺ τῆς καταγιγίος καὶ τῶν νεφῶν, ὁ
Σημοφόρος ἰταλαντεύετο τόσον, ὅστε οἱ δύο ταξιδιώται
ἐκρατοῦντο ἀπὸ τὰ σχοινία, τὰ κρατοῦντα τὸ μικρὸν σκάφος
ἵνα μὴ πείσωσιν ἐντὸς αὐτοῦ. Τὸ δὲ ὄρασμα ἐδύλοτο καὶ
ἐξεδύλοτο μετὰ κατάγου, καὶ τὰ ἐργαλεῖα ἀλληλο-
νεκρούοντο μὲ κίνουον θρούσεως.

Μόλις ἤδοντο ὁ Δόρστ νὰ συγκρατῆθῃ καταβεβλημένος
ὑπὸ τοῦ τρόμου. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσκοταίνε ἦσαν προση-
λωμένοι ἐπὶ τῆς ἀνακατήχου ἐξελεῖτικῆς τῆς βροντοῦδους
πάλης τῶν φυσικῶν ἐκείνων δυνάμεων.

Τὰ νέφη ὑπὸ τὸ κράτος τῆς σφοδρᾶς καταγιγίος διατε-
λοῦντα διεσπῶντο κατὰ μγάλα ὄρη καὶ εἶτα πάλιν συνη-
νῶντο. Αἱ ἀστραπαὶ δὲν ἔπαυον φωτοβάλλουσαι, οἱ δὲ κε-
ραυνοὶ ἐξηκολούθουν νὰ κροτοῦσι, ὡστε ἐνόμιζε τις εἰς ἰσχυρὰ
τύμπανα στρατοῦ ἐκρούοντο παταγῶς. Τὸ θέαμα ἦτο τρο-
μερὸν, καὶ μεγαλοπρεπέστατον.

Ὁ Σημοφόρος ἐφαίνετο ὡς νὰ ἰταξείδευσ μίσην ἀκίανου
πυρός, αἱ δὲ ἀστραπαὶ διέγραφον περίε αὐτοῦ φωτεινὰς
γραμμὰς.

Μέτρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν εἶχε πείσε σταγῶν ὕδατος.
Μόνον ἀεραρῆς καὶ φοβερὸς κρότος ἠκούετο, ὀμοιάζων πρὸς
σφαιρίδια, ζωπῶς μετακινούμενα ἐντὸς κοκκίνου. Ταῦτο-
χρῆμας δὲ οἱ δύο ἀεροναῦται ἀφῆραν φωνὴν δυνατὴν :

ΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

— Χάλαζα | Χάλαζα |
 — 'Α | 'Η θάλασσα, φάνεται κάτωθι | |

— Ο Σημαφόρος εύρισκετο μεταξύ δύο νεφών πεπληρωμένων αντίθετων ηλεκτρισμών και θαύμα είναι πως οι δύο ταξιδιώται δεν κεραυνοβολήθησαν. Ο δὲ κρότος, τὸν ὁποῖον ἤκουσαν, ἦτο τὸ συμπικνωμένον ὕδωρ, μεταξύ τῶν δύο ηλεκτρικῶν νεφῶν και φυσικῶς ἡ χάλαζα, ἥτις ἐσηματίετο, ἀπέτιλει τὸν φοβερὸν κρότον.

Πολὺ ἔρως ὁ Δόρστ εἶχε ἀντιληθῆ, ὅτι ἦτο θάλασσα, ἢ εἶχε παρατηρήσῃ εἰς τὸν ὄριζοντα.

Ὁ Ἰόβιος εὐρίθη τότε ἐν ἀμηχανίᾳ. Νὰ κατέλθῃσι, μίση τοιαύτης καταιγίδος, θὰ ἦτο ὡς νὰ ἔσπευον πρὸς τὸν θάνατον. Νὰ διαμεινωσιν ἐπὶ πλῆον εἰς τὸν ἀέρα, θὰ ἐκινδύνεον νὰ πέσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως ἄλλοι ἀεροναῦται, ὁ Ἄρνάν, ὁ Πρίγκηφ, ὁ Λακάζ, ὁ Κρίστ, ὁ Ἀρμαντιέρ, κτλ.

Τι ἐπρεπὲ νὰ κάμουν; Ἐπὶ τὸ κρότος τῶν πληγμάτων τῆς χαλάζης, μεγίθους κρότου, τὸ ἀρόστατον διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ σχισθῆ καὶ καταπίσῃ ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Ἰόβιος ὄθεν τότε ἐκρινε πρῶτον νὰ κατέλθῃ τὸ ταχύτερον καὶ νὰ πλησιάζῃ τὴν γῆν καὶ τότε νὰ κανόνισῃ αὐτό. Ἠπλώσῃ δὲ τὴν χεῖρα πρὸς τὸ σχοινίον τοῦ ὄδαγγου.

Κατὰ τὴν στιγμήν ὅμως, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ τραβήξῃ τὸ σχοινίον, φῶς λαμπρὸν περιέβαλεν αὐτὸ καὶ ὁ ἀεροναῦτης ἔμεινε ἀκίνητος, ὡς κεραυνόπληκτος, ἐν ᾧ φοβερὰ ἐκρηκτικὴ προέβη. Ὁ ηλεκτρισμὸς ἀκολουθήσας τὴν ὑγρὰν κἀναβιν, μετέδωκε τὸ πῦρ εἰς τὸ ἀέριον καὶ κεραυνοβόλησε τὸν ἀεροναῦτην.

Ὁ Σημαφόρος τότε κατακαεὶς κῦθαρεὶ καὶ περιορισθεὶς τῆς σφαιρας εἰς μικρὰ σάκην τῆς κακίης, ἔπιπτε μετὰ ταχυτήτος λίθου ἐν τῷ κενῷ.

Ὁ δὲ Δόρστ μόλις κρατούμενος εἰς τὸ βάθος τοῦ σκάφους, τετυρωμένος καὶ κροτῶν τοὺς ὀδόντας ἐν τρέμου, διέτιλει ἐν ἀναισθητῷ σχεδὸν καταστάσει. Τὰ λείψανα τοῦ ἀτυχοῦς ἀροστάτου πλεοντα ἐσηματίεζον καμπύλην, ἐμποδίζόμενα ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ ἀνέμου καὶ ἀντὶ νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου θὰ ἐπέφερε καὶ τὸν θάνατον τοῦ νέου, τὸ σκάφος τὸναντίον διηυθύνετο πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ὁ Δόρστ τότε μὲ ὄλον τὸν τρόμον, δετις τὸν κατεῖχε, εἰπέ τὴν ἀμυδρὰν ταύτην ἐλπίδα σωτηρίας, ὁ δὲ κίνδυνος τῷ ἔδωκε δυνάμει νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ἡ ταχίστη ἐλαφροῦς τοῦ σκάφους, ἤδυνάτο νὰ τὸν σώσῃ· ἀλλ' εἶδε ταχίως νὰ ἐνεργήσῃ.

Ἐξέκρινε καὶ τοὺς τελευταίους σάκκους ἄμμου, δὲν ἔμεινε δὲ ἐπὶ τοῦ σκάφους ἢ τὸ πτώμα τοῦ ἀτυχοῦς Ἰοβίου, τὸ ὁποῖον ἤρχει ἤδη ν' ἀποσυντίθεται.

Ἐπρεπε νὰ λάβῃ ἀπόφασιν ὑπάτης θλίψεως. Ὀλίγα στιγμὰς μόνον ὑπελείποντο. Λαμβάνει ἀπόφασιν τότε καὶ εἶπει τὸ πτώμα τοῦ ἀτυχοῦς καθηγητοῦ του ἐν τῷ κενῷ. Ὀλίγας στιγμὰς κατόπιν ὁ Σημαφόρος ἔπιπτεν ἐπὶ τῆς θαλάσσης μετὰ καταπληκτικῆς δυνάμεως.

Ὁ Δόρστ ἐσώθη χάρις εἰς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἀπόφασιν. Ἡδυνήθη δὲ νὰ κολυμβήσῃ καὶ εὐρήθη ὑπὸ πτενῶν ὀλιγῶν, ὅστινες τὸν μετέφερον εἰς τὴν ξηρὰν.

Ἐντὸς μίας καὶ ἡμισίας ὥρας τὸ ἀρόστατον διήλθεν ὅλην τὴν Βρετανικὴν ἡερσόνησον καὶ κατέπεσε προσαρροῦσαν εἰς τὸν ἕραγον «Βερνάρδου», ἥτοι εἰς ἀπόστασιν πλῆον τῶν ἑκατῶν χιλιαμέτρων μακρὰν τῶν Πεννῶν.

Τὸ σῶμα τοῦ Ἰοβίου εὐλαβῶς ἐτάθη εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς, ἐνθα εὐρὲ τὸν ἐνδοξὸν θάνατον, κεραυνοβολήθει ἐν μίση τοῦ οὐρανοῦ. Ὅσον δὲ διὰ τὸν Δόρστ, τόσον αὐστηρῶς δοκιμασθέντα ἐν τῷ πρώτῳ του τούτῳ ταξιδίῳ, ὠρίσθη νὰ μὴ ἀνέλθῃ πλῆον διὰ ἀροστάτου, κρινὼν βεβαίως ὅτι, ἀρκετὰ εἶδε καὶ ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ταξιδεύειν ἐν τῷ κενῷ δὲν εἶναι τόσον ἐνδιαφέρον, ὥστε νὰ ἱκανοποιήται τις διὰ τῶν κινδύνων καὶ θυσῶν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

(Συνέχεια ἔκ προηγούμενον φύλλον).

Ἔβτα ἐπισκέψθημεν τὸ ἐργοστάσιον τοῦ κ. Μ. Οἰκονόμου, ὅπου ἐνεκα τῆς καλῆς λειτουργίας του καὶ τῶν περημιωμένων εἰδῶν κατέστη ὄχι μόνον ἐφάμιλλον τῶν τῆς Βυρῶτης, ἀλλ' ἐργάζεται καὶ πολὺ καλεῖτερον ἴσως πολλῶν εὐρωπαϊκῶν τοιούτων, ἢ δὲ κατανάλωσις τῶν προϊόντων του εἶναι καταπληκτικὴ. Ἐπισκέψθημεν τὸ τε κατὰστῆμα τῆς λιανικῆς καταναλώσεως, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως κίμων, μίγιστον καὶ πλουσιώτατον ὄντως καθ' ὅλα, ἐν εἰδει καὶ ποσότητι, περιέγοντι ἅπαντα τὰ εἶδη τῶν ἰσοδύμων καὶ ποτῶν μετὰ πληθῶρας πηγανό-εργαζομένων ἀγοραστῶν, ὡς καὶ τὰ παρὰ τὰ πρόθερα τῆς πόλεως, ἐν τῇ ὁδῷ Νέρβα Τρωϊανοῦ ἀτμοκίνητον ἐργοστάσιόν του καὶ ἐξπλάγγημεν ἐπὶ τῇ προόδῳ τοιούτου βιομηχανικοῦ ἑλληνικοῦ ἐργοστασίου ἐν τῷ ἔσχατο κενῷ. Ἐργαζόμενον ἡσύχως καὶ ἀσθρόδως διατελεῖ ἀγνωστον εἶς εἰς πολλοὺς ὁμογενεῖς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ διότι δὲν ἀγαπᾷ τὴν φιλαδέλφειαν. Ὁ κάλλιστος καὶ ἐλλόγιμος γραμματεὺς αὐτοῦ, κ. Ἀδελφ. Κωνσταντινέσκου, ἀπευσιάζοντος τοῦ κ. Οἰκονόμου, ἀνέλαβε πᾶν εὐγενῶς καὶ προθύμως νὰ μᾶς ὑποδείξῃ καὶ ἐξηγήσῃ ἅπαντα τὰ μηχανήματα καὶ διαμειρίσματα τοῦ ἀρκετὰ ἐκτεταμένου καταστήματος τούτου. Καθαριότης, τάξις καὶ μεθηματικὴ ἀκριβεία ἐν ἅπασιν ἐπικρατεῖ ἀρίστη. Ἐργάται καὶ ἐργατίδες πολυπληθεῖς ἐργάζονται μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, ἡσυχίας καὶ εὐπρεπείας. Ἐδωδύμα ἀσφρόνων εἰδῶν, γλυκίσματα, καρποφ, κομπότα καὶ καραμέλαι, σοκολάται καὶ ποικίλα ἄλλα εἶδη τακτοποιούνται μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

— Καὶ ἡ σοκολάτα σας ἐπιτυγχάνει ἰδῶ κ. Κωνσταντίνου; ἠρωτήσαμεν.

— Πῶς; ἀφοῦ εἰδῶθη καθ' ἅπασαν τὴν Ρωμανίαν καὶ ἡ πιασγῶγῃ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἡμεῶν κατὰ πολὺ. Ὅλο ἰδί καὶ μᾶς ἐξοδεύεται.

— Καὶ αἱ καραμέλαι σας βλέπω πολὺ τεχνικαὶ καὶ μὲ γούστον, πῶσα εἶδη ἔχετε; ποικίλα σχεῖμα. Ἦθελα νὰ λάβω μὲς μᾶς μερικὰ δείγματα, ἰδίως ἀπὸ τὰς μεταξωτῆς λεγομένης καραμέλας, μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Καρόλου καὶ ὀλίγην σοκολάταν. Δότε μοι μίαν ὀκταν ποικίλων εἰδῶν καραμελῶν καὶ ἡμισίαν ὀκταν σοκολάτας.

— Μάλιστα, ἀλλὰ πῶς δὲν κατασκευάζονται καλεῖτερας εἰς Ἀθήνας;

— Ναι καὶ σοκολάτα καὶ καραμέλαι κατασκευάζονται. Ἔχομεν μάλιστα τὸ κάλλιστον ἐργοστάσιον τοῦ κ. Παυλίδου εἰς Ἀθήνας, τὸ ὁποῖον κατασκευάζει τὰ εἶδη ταῦτα, ἀλλὰ ἡ σοκολάτα του δὲν μοι φαίνεται τοσοῦτον συμπεργῆς καὶ διαρκῆς, ὡς ἡ ἰδίῃ σας· αἱ δὲ καραμέλαι του δὲν εἰχονετὴν ποικίλιαν καὶ τὴν φαισιότητα τῶν ὀμειτέρων.

— Θὰ ἔχη ὀλιγώτερον βούτυρον.

— Δὲν πιστῶ, τὸ βούτυρον νὰ ἔχη τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκληρῶν τὴν σοκολάταν. Ἰσα ἰσα θὰ ἔχη πολὺ καὶ διὰ τοῦτο μαλακότεν. Τοῦ κ. Παυλίδου εἶναι παχύτερον.

— Ὅχι, τὸ ἐκάντιον εἶμι ὀλίγον.

— Κελευς, θὰ τὸ ἐξετάσωμεν αὐτό.

Καὶ μὲ τὴν ἰδίαν ταύτην, ἀφοῦ παρεμείναμεν εἰς ὀλίγον καὶ συνεζητήσαμεν μετὰ τοῦ κ. Κωνσταντινέσκου περὶ διαφόρων τοῦ καταστήματος ἀντικειμένων καὶ εἶτα περὶ φιλολογίας, διότι εἶναι ἀρκετὰ μεμορφωμένος καὶ φιλόλογος ὁ κάλλιστος οὗτος φίλος καὶ δὴ συνδράμι τὸ κατὰ δυνάμει τῶν ἑλληνικῶν τύπων καὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ἀπῆλθομεν συγχομιζόμενος καὶ τὰς προμηθευτικὰς ὥρας· καὶ πολυμόρφους καραμέλας μετὰ τῆς σοκολάτας, ἀς μετὰ προσοχῆς ἐβούλατον μέχρι τῆς ἀφίξιάς μου εἰς Ἀθήνας, ὅπως ἰπιδείξῃ τῷ κ. Παυλίδῳ, ἀλλ' ἀτυχῶς πρὸ τούτου ἐξηραίνθησαν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, διότι δετις ἔχει παιδεία, καραμέλαι καὶ σοκολάται δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προσυλαχθῶσιν ὅμοι, ἔστω καὶ μὲ πυραυλοστικὰ χημηματοικῶν.

τια, έστω και με λογογράφους φύλακας. Θα εύρωσι τον τρέπον, ως εκ θαύματος να εξαφανισθούν.

Έν κέλαιστον ξενοδοχείον άστυκ-έξοχικόν ένταυθα είναι και τό επί της όδου Σιτου-Μαγουρέανου, όπισθεν του μεγάλου δημαρχικου κήπου κείμενον, του κ. Λιων. Παπαδημητρίου, τό όποιον έχει άριστην μαγειρικήν μετά περιποιήσεως και προθυμίας καλλίστην. Τρώγει τις ως έν έξοχή έν τώ μέσω προκινάδος και μετά συναστραφής καλής όμογενών μας, όστι έκτός του ότι προσέρχονται πολλοί πατριώται και καλοί ένταυθα, ή περιπόλους και εύχάριστος συντροφία του καταστηματαρχου και τά καλά φαγητά του πάς κινούσι πολύ τό ένδιαφέρον και την εύχαρίστησιν και χωρίς να θέλανε, άκαταπαύτως και συνεχώς προσέρχονται εκεί

Είτα μετέβημεν προς έπίσκεψιν και έτέρου καλλίστου όμογενούς μας, του έξ Ηπείρου, των Ίωαννίνων, καταγομένου κ. Π. Τσιμογιάννη, φιλότιμου και αξιολόγου πατριώτου, έν τή όδω Πλιύτης έχοντος τό κατάστημά του και όστι μας κατεχόητευσεν έν τής φιλελεύθερας και των πολλών περιποησιών του. Όποτε συνιστημένοι παρά φίλου του έξ Αθηνών, ήνοιε να έξαντλήρη πάσαν περιποίησιν και έκ των ένόντων να μάς κίνη το γέυμα, έπειδή έπλησίαζεν ή μεσημέρια. Παραμείναμεν έν' αρχιστόν, μετά πολλής εύχαριστήσεως είπόντες, πολλά και διάφορα.

Είτα άρρη είδομεν πολλά άλλα μέρη του Βουκουρεστίου και έπισκέψθημεν έν διαφόρους φίλους, και άναφορικά, άνευχρήστου την έπίκουσαν σιδηροδρομικώς διά τό Πετίσιον, μικράν μεσογειον πόλιν, έν ής υπάρχουν όλιγοι άλλα καλοί πατριώται. Πρώτον είς αυτών είδομεν τον κ. Μ. Καλογιάννην, τίν παρίγνωστον εκ Καρθαγαρά, Βάλτω και Σηρμερείς διογενή, ένθα έχει πολλους συγγενείς και κομπάρους, τον άκριφήν και φιλότιμον αυτόν πατριώτην, όστις κατά τό 1866 άπόλασεν έν τινι μάχη της Κρήτης την μίαν χιρά του και διατελεί ήδη μονόχειρ, άλλ' εκ των πρώτων πάντοτε φιλοτιμών Έπισκέψθημεν αυτόν έν τώ γραφείω του εργαζόμενον μετά των άλλων νεών του και όμου περιήλθομεν την πόλιν και τά σημαντικώτερα μέρη αυτής και είτα μάς έφιλοξήνησεν έν τή οικία του, όπου μάς παρήσθηκε ώραιότατον γέυμα. Ο κ. Καλογιάννης δέν επαύσατο ών κέλαιστος πατριώτης και τά αυτά αισθήματα μεταδίδα και τοίς αξιολόγοις αυτού υίοις. Είτα μετέβημεν προς έπίσκεψιν του έπίσης καλού πατριώτου και συγχωριτου του κ. Γ. Τσιροπούλου, Ζαχαρησιου, μεγαλεμπορίου, όστις είναι έπίσης καλός πατριώτης και σφαιρίεται διά τας πολλάς αυτού πατριωτικές πράξεις, άλλα δυστυχώς άπουσίαζεν εις Βουκουρεστίον και δέν ήγνωρίσαμεν αυτόν. Μεταβάιντες δε τότε έν τώ κεραινω συνητήσαμεν τον κ. Α. Παναγιώτην παλαιόν συνδρομητήν μας, όστις είχε την άτυχίαν κατά τας τελευταίας θανάς οικονομικώς περιστασίας της Ρωμουσίας να άπωλείη άπαντα την μεγάλην περιουσίαν του και όστις μετά λύπης μάς διηγείτο τά κατά ταύτην, μη δύναμενος να ανταποκριθή εις τας πατριωτικές και φιλοθέουσας αυτού διαθέσεις. Τόν δε κ. Χρ. Βαρζόκιν, παλαιόν έπίσης συνδρομητήν της εφύσεως, δέν είδομεν, παρά την έπιθυμίαν, ήν είχομεν, είδόντες ένταυθα, άπουσιάζοντα και τούτον εις Κωνσταντίαν, διά θερινά λουτρά.

Την έπισκοπην σιδηροδρομικώς πάντοτε μετέβημεν εις την όωρον έκείτην άπέχουσαν Σάλατιαν, διά να φθάσωμεν είτα διά της Κραιόβας εις αλαφάτιον και εκίητην διά του Δουναβίου έπιστρέψωμεν εις Γαλαζιον. Έν Σαλατιν, όπως ή παλαιόχου της Ρωμουσίας, υπάρχουν Έλληνες έμπορευόμενοι. Ένταυθα ήρχομεν να είδωμεν τους κ.Κ. Ποταμιάνον και Ι. Βασιλειάνον, όστις δυστυχώς έπουσίαζον έπίσης, όστις κατά την ώραν ιδίως ταύτην του έτους, τό πλείστοι μεταβαίνουσι είτε εις την Ευρώπην, σιδηροδρομικώς όλιγον άπέχουσαν, είτε εις τά λουτρά και παραθαλάσσια μέρη, όστι ή εις τά μεσόγεια της Ρωμουσίας διαμονή έν ώρη θέρους είναι κάποις άφώρτος. Είδαμεν όμως τον κ. Γ. Βόλγαν αξιολόγον διηγητόν, σπουδάσαντα έν Αθήναις και γαβρόν έν' αδελφώ του κ. Μηλιακού έργοστασιάρχου παρ'

ήμιν, ως και την σύζυγον αυτού, διατηρούσαν άκμαϊότατα ένι, παρά την μακράν διαμονήν της εκείσε, άπάτας τας προς τας Αθήνας αναμνήσεις της και έναγωνίας αναμείνουσαν την στιγμήν της είσισεως της ένταυθα.

Η Κραιόβας, ως είκομεν, όλιγον έπίσης άπέχει της Σαλατινας.

Έπισκέψθημεν ένταυθα τον κ. Λαμπήρη, διατηρούσα τό καλλίτερον ξενοδοχείον της μικράς μιν, άλλ' έμπορικωτάτης και καλλίστης ταύτης πόλεως, ήτις πολύ μοι ήρσεν. Έλυπήθη δέ μόνον, ότι δέν ήδυνήθη, έπιγιόμενος να έπιστρέψω εις την Ελλάδα, να μείνω ένι δύο ήμέρας και να έπισκεθώ και τά περίχωρα ταύτης, παρά την πρόσκλησιν ήν είχον του καλλίστου φίλου και όμογενούς μας κ. Κ. Δούμπα, όστινος εύχάριστος παραθέτομεν την είκόνα του διά τά πατριωτικά και φιλογειή και φιλικά αυτού αισθήματα, να μεταβώ παρ' αυτή εις την έξοχην.

Κ. Ν. ΔΟΥΜΠΑΣ

Ο κ. Κ. Λαμπήρης κοντού άνοστήματος είναι κέλαιστος και αγαθάτατος άνθρωπος, εύγενέστατος και φιλόμοσος και εργαζεται πάνω έπιτυχώς, αγαπήσιμος παρά πάντων. Ο δε κ. Δούμπα, Μακεδών, μολοντί είσείτι δέν έτυχε να γνωρίσω αυτόν προσωπικώς, έχη αξιόλογον έντοκίαν σύζυγον και αγαθατάτην ψοχήν, παρ' όλων δε των γνωριζόντων αυτόν έχον τας καλλίτερας πληροφορίας, ότι είναι πολύ φιλόφρωνος και αισθηματικής και ό τόπος τώ όρεινι πολλές χάρεις διά τά πολυέριθμα καλά, ήτινα διαπράττει εκαστοτε. Τριαυτά ψυχάι είναι και παρά του Θεού εύλογητά. Ένταυθα ήμιννα μίαν νύκτα και ήθαίμακα την ζωπρόν κίνησιν και τον φωτισμόν της πόλεως, τά ώραια καταστήματα και τά πολλά ζυθοπωλεία και ξενοδοχεία. Είναι δε τόπος διαβατικός και πολύ διασκεδαστικός. Την δ' έπισκοπην άνευχρήστου διά τό Κκλαφάτιον, όπου μετά τριώρον διάστημα άφίχθημεν με έντυπώτους άρίστως, όστι ή πόλις αυτή εύρισκεται εις ώραιότατην παρά τον Δούναβιν τοπεθίσιν, έναντι του Βιδίνου. Έξέρχόμενοι δε τό τραχύον συννητήσαμεν τον κ. Π. Μιχαήλον, συγγενή μας, όστις μετά χαράς πολλής μάς υπεδέχθη και μάς ώδήγησεν εις τό όλιγον περκελιμόνον ξενοδοχείον και κεραινόν Λούδ, παρά του κ. Κουβαρά συνδρομητου μας διευθυνόμενον, όπου εύρομεν αυτόν, τον εξαδέλφον μας κ. Α. Στεφάνου και άλλους φίλους και γνωρίμους, όστινες μάς υπεδέχθησαν μετά πολλών φιλοφρονήσεων και μάς προσέφεραν διάφορα άναφοκτικά. (Έπειτα τό τέλος)

ΠΕΡΙ ΩΟΥ

Τό ώον της ιδίας ήμέρας είναι θρεπτικώτερον του της προτεραίας και του της προηγούμενης και καθ' εξής.

Νεαρών λίγεται τό ώον, όταν τό μιν θέρους ήνε δύο ήμερών, τον δι χειμώνα μέχρις θ.

Διαγινώσκεται ή τοιαύτη ποιότης διά της έμβάσεως του ώου έν ύδατι πηγαίω, έχοντι έν διαλύσει 127 μέρη άλατος κοινού εις 1000 μ. ύδατος.

Εάν τό ώον ήνε νεαρών, καταβυθίζεται μέχρι του πυθμένος του άγγείου, εάν πλείονων ήμερών, δέν' έγγίζει τούτον, κολυμβά και' άπικνίλει, και θεον πλείονων ήμερών είναι, τόσον ή κόχη του ώου έξέχει της έπιφανείας του ύδατος.

Η όρνς ζή περί τά 10 έτη. Τό 1ον έτος γινέσθ 15 έως 20 ώά, τό 2ον περί τά 70. ότως εξακολουθεί μέχρι του 4ου έτους, ένταυθεν δ' αρχεται ήλαττούσθαι τό δι 7ον έτος γινέσθ 50 έως 60, τό όγδοον έως 15, τό έννακον έως 10.

Ο Πλούταρχος λίγει πότερον, τό ώον' όπτηξε πρότερον ή όρνς; Κατά την Παλαιάν Διαθήκην, ό Θεός έποίησεν ένθλίκα τά ζωα, και κατά την μυθολογίαν δ' Δευκαλιων ήπιπταν λίθους, ένθλίκας ανθρώπους έποίη.

Ότε πρώτον προηγήθη ή όρνς.

Ο Άριστοτέλης λίγει, ότι τό ώρον ώον περιστρεφόμενον διά της ώθήσεως τώ' όακτύλου ου δύναται δινεσθαι, άλλα καταπίπτει. Τούτο γνωστόν έστι ένι παρά τώ λαώ.

Έν Αίγυπτω οι ίριες της έσπερας άπηύρανον την βρωσιν των ώων κατά την χειμερινήν ίσημερίαν, όστι έδοξαζον ότι κατά την έσσην ταύτην, όσση της φύσεως ένδρασμαίω, παράγει έν τοίς ώοις ζώμιας, ίπιδαυθή τη υγιειά.

Παρά τοίς παρ' ήμιν έρευνείοις έπικρατεί ήδία, ότι τά ώά ίσθιόμενα τό έρ παράγουσι διαλείποντας πυρετούς.

Οι Αίγυπτιοι ένα ίσθίωσιν ώά κατά την ίσημερίαν εκείνην, έβραζον ώά σκληρά άλλης έποχής και διετήρουν ταύτα προς βρωσιν έχρωμάτιζον τά βραστά προς διάκρισιν. Έκ τούτου έκράτησε τό βάσειν τά ώά κατά τό Πάσσα.

Τό σκληρόν ώον είναι θρεπτικώτερον του άπαλού.

ΠΕΡΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ιστορικόν.— Η φωτογραφία ήτις σήμερον κατέστη τοσοούτον σπουδαία, χρήσιμος και ώφέλιμος τέχνη, έφευρήθη τώ 1824 υπό του Γάλλου Ίωσήφ Νικηφόρου Νιέψ, γεννηθέντος έν Σαλόνν της Γαλλίας τώ 1765. Η έρευνίσις δε αυτή συνίσταται εις την μόνιμοποίησιν της είκόνας, της περριστανομένης έν τή σκοτεινή θάλαμω. Είναι γνωστόν, ότι έν τώ σκοτεινή θάλαμω, όστις είναι όργανον είδος μικρού κλωστήου φίροντος επί της μίας των πλευρών αυτού μικράν όπην, σχηματίζεται άντεστραμμένης ή είκόν φωτιζόμενου αντικειμένου, εις τον άπέναντι της όπης τείχον του κλωστήου, έν αι άκτίνας του φωτισόμενου αντικειμένου εισδύουσιν έντός του θαλάμου. Η είκόν όμως αυτή μέχρι του Νιέψ δέν είχε κατορθωθή να γίνη μόνιμος. Τούτο δε κατορθώσεν ό Νιέψ τώ 1824, όστις άνεκόνισεν την έρευνίσιν του εις τον ζωγράφον Λαγιέρ, ό όποιος ένσηκολίθη πολύ εις την τελειοποίησιν της έρευνίσεως. Η επί χάρτου φωτογραφία έφευρήθη τώ 1839 υπό τώ Άγγλου Ταλβότου.

Πώς γίνεταί ή φωτογραφία.—Κατά την φωτογραφίαν αντικειμένου τινός, ό φωτογράφος παράγει κατά πρώτον είκόνα άρνητικήν έπιχέεται επί τούτψ επί καλώς καθαρισθείσαν πλάκα ήλιγίνω κολλώδην παρεσκευασμένην, ήτοι διάλυμα βρωμαιοκαρτερίτιδος έν μίγματι αιθέρος και οινόπνευματος περιέχοντα διαλυμένα ίωδιούχον και βρωμιούχον κάλιον ή μίγμα αυτών μετ' ίωδιούχου και βρωμιούχου καδμίου. Τό οίνεπνευμα και ό αιθήρ έπαρτίζονται παρ' όχημα' ήνει δε κεκαλυμμένη ή πλάξ υπό λεπτού υμένος εκ κολλο-

δίου, περιέχοντος τά όρειντα άλατα. Η πλάξ αυτή μετά τούτο έμβαπτίζεται εις διάλυμα (λουτρών) νιγρικου άργυρου άμείως δε τότε σχηματίζεται επί του κολλώδους ζώμα τινος ήτοι και βρωμιούχου άργυρου λευκόν, όπερ άλλουώται υπό του φωτός. Η ύδα παρασκευασθείσα πλάξ καλείται ε υ α λ ο σ θ η τ ο ς (τοιαύται εύκρίθητοι πλάξες ύπάρχουσι νυν πωλούμεναι έτοιμα παρεσκευασμένα). Εάν είσάχθ η νυν ή πλάξ αυτή εις τον παρεσκευασθέντα σκοτεινόν θάλαμον της φωτογραφικής συσκευής, ώστε να σχηματίζηται έν' αυτής εύκρινώς τό διά του φακός παράγόμενον είδωλον, τού έν ώρισημένη άποστάσει από της συσκευής και έν τώ φωτι έστειμένου άντικειμένου, τότε άλλουώται εκείνα μόνον τά σημεία της πλάξος, ήτινα προσβάλλονται υπό του εκ του άντικειμένου φωτός' άποτίθεται δε έν' αυτών μεταλλικός άργυρος, έν λεπτοσπάρη διαμεριστά και μέλιστα εις είκόνα τή σημεία περισσότερο, ήτινα υπό πλείονος φωτός προστέλλεται θεσαν. Η πλάξ μετά ταύτα μεταφέρεται καλώς κεκαλυμμένη εις όμώτιον, προκεφυλαγμένον από των άέμων άκτίμων του φωτός, διά παραθύρον εκ κτινής ύάλου και εκτίθενται εις διάλυμα κωνιούχου κάλιου ή ύποθιωδούς νατρίου, όπερ μόνον τό υπό του φωτός μη προσβλήθητα άλατα του άργυρου διαλύει, ήγκαταλείπον άμετάβλητον τον άποκρίθέντα μεταλλικόν άργυρον ή δε νυν αναφανομένη είκόν είναι άρνητική, όστις παρ' όσα τά λευκότερα του αντικειμένου σημάδια. Υπό παχύτερον και ως εκ τούτου σκοτεινότερον στρώμα άργυρου, έν ή αι σκιά του φωτογραφηθέντος αντικειμένου παρίστανται διαφανείς, ως δε' όλιγώτερου άργυρου κεκαλυμμένου. Η είκόν αυτή, πλίνεται καλώς και δύναται να διαφυλαχθή, ή θ ε τ ι κ ή όπλη πιστή είκόν επί χάρτου. Προς τον σκοπόν τούτον όπως δε' αυτής παραχθή τέθειται ή πλάξ επί χάρτου ύσακούτος διά των μνημονευθέντων άλάτων του άργυρου παρεσκευασθέντος; (ευκρίθητοι γενομένου) και εκτίθεται εις τό φως τού ήλιου, είτε δε άνόνητον, ότι ένθα υπάρχουν όλιγα μόρια επί της άρνητικής είκόνας της πλάξος, εκεί τό φως δραστηρώτερον θίλει ίπιδαυσει ή επί των δια πυκνότερον στρώματος άργυρου κεκαλυμμένων σημείων, όθεν θίλουσι προκύψει επί του χάρτου σκιά, ένθα και έν τώ πρωτοτόψω ύπάρχον, και φωτεινά μέρη, ένθα και τό φωτογραφικόν αντικείμενον έσγζ λευκά σημάδια. Η έκθεσις του χάρτου επί την άρνητικήν πλάκα συνήθως είναι βραχεία, μετ' αυτήν δε είσάγεται ό χάρτης εις τό διάλυμα τό μήπω προσβλήθητα άλατα του άργυρου διαλύματα του κωνιούχου κάλιου ή του ύποθιωδούς νατρίου, πλίνεται ό χάρτης δε' ύδατος έμβαπτίζεται εις διάλυμα χρυσοϋ, δε' ού τό ζώμα του άργυρου λαμβάνει χροιάν ζωροτέραν, κωνοικήν και ξηραίνεται. >

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΣ ΦΑΤΟΥΡΟΥ
ΟΔΟΣ ΒΥΣΣΗΣ ΑΡΙΘ. 104.
Πάροδος όδου Σαίλλου και έναντι Καζοροπλαστείου
ΠΑΥΛΙΔΟΥ
ΜΕΤΑΒ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΕΙΣΦΕΡΙΩΝ ΥΠΟΚΑΜΙΣΩΝ
ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ — κομψή και στερεά.
ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ — διά κάθε γούστο και εύθηνά.
ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ — παντός χρωματισμού και με έγγυήσιν.
ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΕΛΕΙΑ
Γίνονται δεκτά παραγγέλματα Πάσα παραγγέλλια έκτελείται επί μέτρον.
Έπιστάθια φωνή και μουσική.
Τξίλας έσθθησκα και νυκτικά.
Δεχόμεθα παραγγέλματα διά προίκας μετά γατούρας και άρεν.
Έπίσης γίνονται δεκτά παραγγέλια διά ζακίτας και σκούρους μαγειράν.
ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΥΠΟΚΑΜΙΣΩΝ
Τιμαί δυνάσταθεσικαί

